

ие, млади читатели, вѣрвамъ, често се запитвате, защо всѣка година празнуваме 19 февруарий, защо въ черквитѣ се благопожелава многолѣтствието за българския и руски народъ за българското и руско воинство?! . . . На това лесно можемъ да отговоримъ, като си припомнимъ близкото наше минало, което вие не помните, ала ние, вашитѣ дѣди, бащи, майки и учители, помнимъ много добрѣ. На 19-й февруарий се свърза мирътъ между Русия и Турция въ Санъ-Стефано, едно хубаво прѣдградие на Цариградъ, живописно разположено при брѣга на Мраморното море . . . Съ този миръ се прѣкрати не само онази страшна 8 мѣсечна кръвопролитна война, която покри съ трупове горитѣ и полята на милото ни отечество, но още и миръ, който възкреси България. Въ Санъ-Стефано се начерта картата на българското нововъзродено княжество, но не таквозъ, каквото е сега, а такова, което обгрѣщаше въ прѣдѣлитѣ си цѣлокупния нашъ народъ.

Откъснатитѣ сега отъ България земи: Македония и Одринско въ Турция, Пиротско, Нишко и Вранянско въ Сърбия и Добруджа въ Ромѣния, по начѣртанията на Санъ-Стефанския сговоръ си оставаха въ прѣдѣлитѣ на цѣлокупна България. Тѣзи земи бѣха откъснати съ повторно рѣшение на завистниците на Русия и България, които се събраха въ Берлинъ и направиха новъ сговоръ, нареченъ „Берлински договоръ“, съ който наредиха нова карта на Балканския полуостровъ. Тѣ раздѣлиха недѣлимото, като оставиха намъ завѣтъ да не забравяме доклѣ сме живи, че имаме народенъ идеалъ, начѣртанъ на 19-й февруарий 1878 година, за постигане на който трѣбва да се боримъ до край. Съединението на всички българи трѣбва да бѣде за насъ пжтеводна звѣзда.

„Съединението прави силата“ пише и надъ свещената ограда на нашето народно събрание.